

Дух Джейкоба Марлі

Покійний діловий
партнер Скруджа.
Чи не буде запізнлим
його жахливе
попередження?

Дух Колишнього Різдва

Чому цей дух змусить Скруджа
плакати від радості та печалі
водночас?

Дух Нинішнього Різдва

Веселий дух.
Чи зважить Скрудж на його
попередження?

Дух Прийдешнього Різдва

Страхітливий мовчазний дух.
Чи зможе Скрудж змінити
страшне майбутнє, яке той
віщує йому?

РІЗДВЯНА ПІСНЯ

— Пхе, які нісенітниці! — поскаржився Скрудж. — Дурнів, які бажають мені веселого Різдва, слід посадити на подушки, набиті гостролистом, або зварити з їхніми власними різдвяними пудингами. Йди геть і забери своє «веселе Різдво!» із собою!

— Але, дядьку, я зичу вам веселого Різдва, хоч ви того і не бажаєте. Пам'ятайте про це! — закричав сяючий, рожевоощокий небіж Скруджа, озирнувшись при виході з контори. — Ми запрошуємо вас на святковий обід!

Щойно він вийшов, як разом з ним полишило контору і тепло. Тепер тут все було холодним. Холод — це дешево, а Скрудж любив усе дешево.

В непевному світлі скупого вогню каміна Скрудж знову пробубонів: «Дурниці!» і наново почав лічити свої гроші.

За іншим столом в тій самій кімнаті сидів конторський клерк Скруджа, Боб Кретчит,

і щось швидко писав. Він щиро відгукнувся на вітання племінника Скруджа і тепер боявся гніву хазяїна.

— А ти, Бобе Кретчит, злидарю зі злидарів, яке право маєш бути щасливим?

— Вибачте, містере Скрудж.

— Гадаю, що ти хотів би залишитись завтра вдома і провести Різдво зі своїми дітьми?

— Так. Дуже, сер.

— Але чому я маю платити тобі за цей день? Різдво — це лише привід, щоб обчислити мої кишені. З'явись післязавтра якомога раніше, щоб ти міг відпрацювати зга-яний день.

— Звісно, містере Скрудж.

Бідолашний Боб іще тугіше обмотав шарф навколо шиї та похукав на руки в марній спробі зігрітись. Він знову взявся до роботи. Останнє вугілля, яке Скрудж виділив для обігріву кімнати, догоряло, а з ним зникало й ледь відчутне тепло. За винятком легкого дзенькоту грошей Скруджа та скрипу пера Боба, в кімнаті було тихо.

Дзень! Дзвінок над дверима змінив тон і сповістив про прибуття ще одного непроханого відвідувача.

— Веселого Різдва, сер! — з усмішкою промовив огрядний джентльмен.

— А воно веселе? — пробурмотів Скрудж.

— Звісно ж, воно має бути таким. Різдво — це час для добра, для щедрих пожертв. Я зби-

раю гроші для бездомних дітей, що не мають даху над головою та їжі на Святвечір.

— Що? — скрикнув Скрудж. — Хіба для цього нема в'язниць чи робітних домів?

— На жаль, сер, цього у нас вдосталь.

— Тоді ці жебраки не потребують моєї доброчинності, — знову пробурмотів Скрудж.

Його холодні руки випровадили приголомшеного джентльмена до дверей, і дзвінок прощально дзенькнув за ним.

Боб прокашлявся і потер долоні. Його хазяїн був жадібний, скнаристий, корисливий, холоднокровний старий гріховодник, безжальний та різкий, але й дуже самотній.

Щойно Боб підвівся за новою порцією вугілля для вогнища, як Скрудж поспішно сказав:

— Ну то йди вже. Йди і приєднуйся до усіх тих дурнів.

— Дякую, сер, — Боб квапливо побіг до дверей, по дорозі поспішно надягаючи пальто, щоб господар, бува, не передумав. — І щасливого Різд...